

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců JUDr. Marie Trnkové a JUDr. Michala Hájka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **TAAR s. r. o.**, IČO: 26045435
sídlem Budějovická 11, Veselí nad Lužnicí
zastoupena advokátem JUDr. Jiřím Vaníčkem
sídlem Šaldova 34/466, Praha 8

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Jihočeský kraj**
sídlem Kasárenská 6/1473, České Budějovice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2021, č. j. 53137/2021-520000-12,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaný podle § 53 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) a ust. § 135zg zákona o spotřebních daních rozhodl o zabrání v rozhodnutí konkrétně vymezených neznačených tabákových výrobků, neboť proti žalobkyni nebylo možné vést řízení o přestupku (odpovědnost žalobkyně za přestupek z důvodu uplynutí promlčecí lhůty dle § 32 odst. 3 zákona o přestupcích dne 27. 2. 2020 zanikla) a předmětné zajištěné tabákové výrobky byly ke spáchání přestupku užity nebo určeny a vyžaduje to bezpečnost osob a obecný zájem na řádném značení tabákových výrobků a obecný zájem na ochraně veřejného zdraví. Proti žalovanému rozhodnutí podala žalobkyně v souladu s poučením k tomuto rozhodnutí odvolání, které bylo Generálním ředitelstvím cel podle § 135zh odst. 3 zákona o spotřebních daních jako nepřijatelné zamítnuto (rozhodnutí ze dne 12. 10. 2021, č. j. 48866-2/2021-900000-314).
2. Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně dne 6. 12. 2021 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“). Žaloba byla žalobkyní podána taktéž proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel, jímž bylo odvolání žalobkyně proti nyní žalovanému rozhodnutí jako nepřijatelné zamítnuto, tato žaloba byla rozhodnutím krajského soudu ze dne 17. 5. 2022, č.j. 63 Af 11/2021 – 24 zamítnuta.

II. Shrnutí žaloby

3. Úvodem žalobkyně s odkazem na nálezný Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2021, zn. IV. ÚS 3476/11 odůvodňuje včasnost žaloby směřující *de facto* proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí.
4. Dále je namítána nezákonnost napadeného rozhodnutí, které zasahuje do práva žalobkyně na spravedlivý proces. Napadené rozhodnutí totiž poukazuje na usnesení ze dne 4. 10. 2019, č.j. 112975-3/2019-520000-62, které není obsahem správního spisu (zaznamenaného na DVD nosiči), pročež žalobkyně neměla možnost se k tomuto důkazu vyjádřit a kvalifikovaně proti napadenému rozhodnutí v rámci žaloby brojit. Bylo porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to může mít vliv na zákonnost rozhodnutí.
5. Napadené rozhodnutí je dle žalobkyně nezákonné též z důvodu nesprávného postupu žalovaného, který zajistil tabákové výrobky žalobkyně podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních a nesprávně uvedl, že § 42 a násl. zákona o spotřebních daních na zajištění tabákových výrobků nedopadá. Posledně uvedené zákonné ustanovení upravuje řízení týkající se zajištění vybraných výrobků a žalovaný tudíž byl povinen podle této úpravy postupovat, pokud zákon nestanoví odlišnou úpravu. Žalovaným aplikované ust. § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních ovšem žádná zvláštní pravidla neobsahuje, a proto

pro zajištění dotčených výrobků i pro jejich následné propadnutí či zabrání mělo být použito ust. § 42d zákona o spotřebních daních.

6. Nezákonnost napadeného rozhodnutí je žalobkyní namítána též s ohledem na nesprávnou aplikaci § 135zg zákona o spotřebních daních, na základě kterého ovšem žalobkyni nemohl být uložen trest v podobě zabrání tabákových výrobků, neboť dotčené zákonné ustanovení nebylo v době spáchání přestupku (listopad a prosinec 2016 a leden a únor 2017) účinné (nabylo účinnosti dne 1. 7. 2017). V souladu se zásadami trestání lze uložit pouze trest, který platil v době, kdy se pachatel přestupku dopustil. V této souvislosti žalobkyně navíc namítá, že žalovaný v rámci ukládání uvedeného trestu nepřípustně mísí zákon o spotřebních daních (§ 135 zg) a zákon o přestupcích [§ 53 odst. 1 písm. b)], ukládat trest totiž nelze dvakrát podle dvou různých právních úprav.
7. Žalobkyně dále vyjádřila přesvědčení, že dotčené tabákové výrobky nelze považovat za neznačené. K tomu uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, proč jsou výrobky neznačené a odkazuje přitom na pravomocně skončené daňové řízení, ačkoli výsledek tohoto daňového řízení sám o sobě nemůže vést k závěru o trestní odpovědnosti žalobkyně. Podstatné tak dle žalobkyně je to, co právní úprava za neznačený tabákový výrobek považuje. Žalovanému v tomto řízení nepřisluší posuzovat podstatu tabákových výrobků, to již bylo pravomocně zodpovězeno.
8. Rozhodnutí žalovaného je dle žalobkyně dále nezákonné a nepřezkoumatelné z důvodu zmatečnosti. V projednávané věci nebyl dán zákonný důvod pro zabrání tabákových výrobků, neboť žalobkyně do volného daňového oběhu neuváděla neznačené tabákové výrobky. Neznačené tabákové výrobky byly totiž výrobky vyrobené v daňovém skladu v období od 11. 11. 2016 do 27. 2. 2017 a nacházely se tak ve skladových prostorech žalobkyně. Povinnost přiznat a zaplatit daň ovšem dle žalobkyně vzniká až okamžikem uvedení vybraných (tabákových) výrobků do volného daňového oběhu, dokud tedy není výrobek uvolněn z daňového skladu, byť byl již v tomto skladu označen tabákovými nálepkami, nelze jej považovat za neznačený.
9. Tabákové výrobky žalobkyně navíc nelze považovat za neznačené, neboť žalovaným tvrzená skutečnost, dle které se jedná o tabák na kouření, nikoli do doutníků, nemá vliv na nepoužití § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních. Žalobkyně dodržela prováděcí vyhlášku č. 467/2003 Sb. k poslední uvedené zákonné ustanovení. Pokud tedy žalobkyně neznačila tabákové výrobky jinak, než stanoví uvedená vyhláška, nelze na její tabákové výrobky hledět jako na neznačené. Ke změně § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních došlo až účinností zákona č. 80/2019 Sb. dne 1. 4. 2019, který nově vymezuje, které tabákové výrobky je třeba považovat za neznačené (tabáková nálepka, která je určena pro jiný tabákový výrobek). Zákonné znění účinné v době spáchání přestupku žalobkyně však dotčené jednání žalobkyně jako přestupek nepostihovalo (poškozená tabáková nálepka nebo značení jiným způsobem, než je stanoveno). Žalobkyně postupovala v souladu s tehdy účinnou právní úpravou a napadeným rozhodnutím tak byla porušena zásada zákazu retroaktivity.
10. Zmatečným pak žalobkyně shledává napadené rozhodnutí z důvodu skutečností uváděných ve vztahu k položkám č. 12 a č. 13, u nichž žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí uvádí datum zajištění 3. 3. 2017, ovšem u položky č. 13 je v protokolu ze dne 27. 2. 20217 uvedeno „Tabákové výrobky „ZERA“, které se ke dni 27. 2. 2017 nachází v daňovém skladu“. Položku č. 12 se žalobkyni nepodařilo vůbec dohledat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

11. Žalobkyně se dále neztotožnila s důvody v podobě obecného zájmu, které žalovaného vedly k zabránění tabákových výrobků. Kvalita výrobku dle žalobkyně totiž sama o sobě nemůže v tomto případě ohrozit bezpečnost osob. Dotčené tabákové výrobky neobsahují žádné zakázané látky a naopak obsahují pouze zákonem povolené suroviny a látky. Ohrožení bezpečnosti osob nebylo žalovaným nijak prokázáno, jedná se tak o ničím nepodložené tvrzení a čistou spekulaci. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
12. Ve vztahu k obecnému zájmu, pro který došlo k zabránění tabákových výrobků, žalobkyně uvedla, že se nemůže jednat o jakýkoli obecný zájem, nýbrž pouze o obecný zájem srovnatelný se zájmem na ochraně bezpečnosti lidí a majetku. Takovým zájmem tak není řádné značení či řádné zdanění.
13. Žalobkyně dále uvedla, že na projednávanou věc nelze aplikovat § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť zabrané tabákové výrobky nejsou předmětem, na který toto ustanovení pamatuje. V daném případě dotčené tabákové výrobky nebyly věci, která byla použita ke spáchání přestupku nebo k tomu byla určena.
14. Zabránění věci pak dle žalobkyně nepřichází do úvahy ani s odkazem na § 53 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, které dopadá na zcela jiné situace. S ohledem na promlčení přestupku žalobkyně, nelze trestat údajného pachatele zabráněním věci, neboť ukládání trestu je v případě promlčení vyloučeno. I z těchto důvodů je napadené rozhodnutí dle žaloby nezákonné.
15. Poslední námitkou je namítána nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nepřipustného mísení zákona o přestupcích a zákona o spotřebních daních, neboť žalovaný dle žalobkyně nemůže postupovat podle obou předpisů, pokud došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek. Ostatně sám žalovaný uvedl, že o přestupku nemohlo být dle příslušných ustanovení zákona o spotřebních daních rozhodnuto, neboť v průběhu řízení došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek. Opora pro použití zákona o přestupcích v daném případě absentuje.
16. Ze všech uvedených důvodů je žalobkyní navrhováno napadené rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K námitce týkající se zásahu do práva žalobkyně na spravedlivý proces žalovaný uvedl, že dotčený odkaz na usnesení č.j. 112975-3/2019-52000062 v odůvodnění napadeného rozhodnutí představuje nechtěný zbytek písemnosti, jež byla použita jako vzor pro projednávané rozhodnutí. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobkyni bylo v průběhu celého správního řízení umožněno nahlížet do spisu a její procesní práva tak nebyla ze strany žalovaného žádným způsobem zkrácena.
18. K namítané nesprávné neaplikaci § 42 a násl. zákona o spotřebních daních žalovaný uvedl, že předmětné výrobky byly zajištěny v souladu s § 115 zákona o spotřebních daních, nikoli dle § 42 a násl. téhož zákona. Následný procesní postup týkající se rozhodování o naložení se zajištěnými neznačenými tabákovými výrobky je tak odlišný.
19. Důvodná dle žalovaného není ani námitka týkající se nesprávné aplikace § 135zg zákona o spotřebních daních stran ukládaného trestu zabránění věci, kdy toto ustanovení v rozhodné době neplatilo. Žalovaný zdůraznil skutečnost, že zabránění věci není správním trestem, Shodu s prvopísem potvrzuje J.M.

nýbrž druhem ochranného opatření ve smyslu § 51 písm. b) zákona o přestupcích. Podle § 2 odst. 7 tohoto zákona se o ochranném opatření rozhodne vždy podle zákona účinného v době, kdy se o ochranném opatření rozhoduje, nikoli dle zákona účinného v době zajištění věci. Hlavním účelem ochranného opatření není způsobení újmy pachateli přestupku, ale preventivní působení na něj s cílem zamezit a snížit riziko spočívající v jeho dalším pokračování v ohrožování nebo porušování zájmů společnosti. Účelem zabránění věci je pak i odejmutí prospěchu ze spáchaného přestupku.

20. Ustanovení § 135zg zákona o spotřebních daních, které upravuje skutkovou podstatu správního deliktu proti značení tabákovými nálepkami, se aplikuje jako zvláštní úpravy k § 48 odst. 1 a § 53 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, který je úpravou obecnou. Žalovaný tak v souladu s právními předpisy aplikoval obecnou právní úpravu zabránění věci obsaženou v zákoně o přestupcích ve spojení s právní úpravou speciální obsaženou v zákoně o spotřebních daních, jež mj. upravuje ochranné opatření zabránění věci, které je aplikovatelné dle zákona účinného v době, kdy je o něm rozhodováno. Z tohoto důvodu nelze námitku žalobkyně, podle níž nelze aplikovat § 135zg zákona o spotřebních daních, pokud její odpovědnost zanikla, považovat za důvodnou.
21. Tabákové výrobky žalobkyně je dle žalovaného nutno považovat za neznačené, neboť měly být označeny nálepkami určenými pro tabák ke kouření a nikoli nálepkami určenými pro doutník. K tomu žalovaný citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2021, č.j. 4 Afs 283/2018-83, kde kasační soud konstatoval, že se jedná o tabák ke kouření nikoli o doutníky. Žalobkyně vlastní chybou nalepila tabákové nálepky určené pro doutník na jiný tabákový výrobek, než na který měl povinnost tyto nálepky nalepit. Žalobkyně v žalobě (body č. 17-27) sama aplikuje právní úpravu zákona o spotřebních daních, která však v době zajištění tabákových výrobků nebyla účinná.
22. V závěru vyjádření žalovaný setrval na závěru o tom, že předmětné tabákové výrobky neobsahují trhanou tabákovou náplň typickou pro doutníky (v nezměněném stavu takovou náplň nelze kouřit) a nesplňují tak očekávání spotřebitele. Zabránění těchto výrobků tak vyžaduje obecný zájem na řádném značení tabákových výrobků, ochrana veřejného zdraví a obecný zájem na bezpečnosti osob (spotřebitelů), když dotčené výrobky jsou s ohledem na jejich vlastnosti zjevně nekvalitní a nejsou doutníkem ve smyslu zákona o spotřebních daních.

IV. Právní názor soudu

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s.
24. Žaloba není důvodná.
25. Krajský soud v první řadě k otázce přípustnosti žaloby, která v projednávané věci směřuje proti rozhodnutí Celního úřadu, uvádí, že rozhodnutím odvolacího správního orgánu (zde Generálního ředitelství cel) bylo jako nepřipustné zamítnuto odvolání žalobkyně směřující proti nyní žalovanému rozhodnutí. Podle § 135zh odst. 3 zákona o spotřebních daních totiž není proti rozhodnutí o zabránění neznačených tabákových výrobků odvolání přípustné. Celní úřad je tak správním orgánem, který rozhodoval v posledním stupni, a Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

proto je pasivně legitimován ve věci nyní projednávané správní žaloby, přestože nyní napadené rozhodnutí obsahuje nesprávné poučení o možnosti opravného prostředku (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č.j. 7 As 195/2016-21). Žaloba je s ohledem na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 1. 2021, zn. IV. ÚS 3476/11 včasná.

26. S ohledem na četnost žalobních námitek, které se nezřídka v žalobě opakují, krajský soud předně uvádí, že povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznamená, že by soud byl povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvracet, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Tento závazek přitom nemůže být chápán tak, že „vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý dílčí argument účastníka“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Ostatně i Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; či obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50).
27. K namítanému zásahu do práva žalobkyně na spravedlivý proces, ke kterému mělo dojít absencí usnesení č.j. 112975-3/2019-520000-62 ve spisovém materiálu založeném ve věci žalobkyně, krajský soud uvádí, že napadeným rozhodnutím odkazované usnesení skutečně není součástí spisového materiálu, avšak nejedná se o důkaz, ze kterého by správní orgán při svém rozhodování ve věci vycházel. Jak plyne z vyjádření žalovaného, dotčené usnesení bylo v odůvodnění rozhodnutí uvedeno omylem, když bylo obsahem rozhodnutí sloužícího jako vzor pro rozhodnutí napadené. Žalovaný tak pouze opomněl obměnit údaje o rozhodnutích a v odůvodnění napadeného rozhodnutí ponechal data a čísla jednacích rozhodnutí, jež byla podkladem pro rozhodnutí v jiné věci. Toto pochybení lze zcela jednoduše odvodit z označení správního spisu, který měl být v tamější věci založen (viz str. 7 odst. 5 napadeného rozhodnutí), když spisová značka tohoto spisového materiálu jednoznačně neodpovídá spisové značce ve věci nyní projednávané. Veškerá další čísla jednacích usnesení žalovaným zmíněných v odst. 4 a 5 napadeného rozhodnutí se pak vážou k této jiné věci, jež sloužila jako vzorové rozhodnutí pro věc nyní projednávanou. Uvedené pochybení do práva žalobkyně na spravedlivý proces ani do jiných jejích práv nezasáhlo. Jak krajský soud zjistil z obsahu spisového materiálu, žalobkyni bylo v průběhu celého řízení o zajištění neznačených tabákových výrobků umožněno nahlížet do spisu, resp. k její žádosti, jí byl opakovaně zasílán DVD nosič s aktuálním spisovým materiálem. Žalobkyně stejně tak měla možnost se v průběhu správního řízení k podkladům, jež jsou součástí spisu, vyjádřit a navrhnout důkazy. Skutečnost, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje odkaz na číslo jednacích rozhodnutí, které není podkladem projednávané věci, nijak do veřejných subjektivních práv žalobkyně nezasahuje. Námitka proto není důvodná.
28. Důvodnou nebyla shledána ani námitka nesprávné aplikace § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních. Podle žalobkyně měly být dotčené tabákové výrobky žalovaným

zajištěny podle § 42 a násl. zákona o spotřebních daních, neboť jím použité ust. § 115 odst. 3 téhož zákona neobsahuje zvláštní pravidla pro zajištění.

29. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2017, č.j. 19484-2/2017-520000-31 a ze dne 30. 3. 2017, č.j. 29873-2/2017-520000-31 (vyjádřením žalovaného uváděné rozhodnutí o zajištění výrobků ze dne 1. 3. 2017, č.j. 19448-2/2017-580000-31 se krajskému soudu ve značně nepřehledném správním spisu nepodařilo dohledat); zajistil podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních za použití § 101 a násl. daňového řádu v rozhodnutí konkrétně vymezené tabákové výrobky. Z obsahu odůvodnění se podává, že dotčené výrobky byly zajištěny na základě místního šetření ze dne 27. 2. 2017 a ze dne 30. 3. 2017, v rámci kterého byly ve skladu hotových výrobků a v daňovém skladu žalobkyně zjištěny neznačené tabákové výrobky.
30. Krajský soud předně uvádí, že je nutné rozlišovat mezi zajištěním tabákových výrobků podle § 115 odst. 3 a § 42 zákona o spotřebních daních. Postup dle § 42 zákona o spotřebních daních představuje obecný institut; oproti tomu zajištění dle § 115 tohoto zákona představuje institut specifický, který má zajistit, aby nedošlo ke zmaření účelu řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé; jeho aplikace má místo jen v rámci kontroly značení tabákových výrobků a kontroly dodržování zákazu prodeje lihovin a tabákových výrobků. Zajištění výrobků podle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních je tak zvláštním procesním institutem předběžného opatření. (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č.j. 9 Afs 117/2009 – 202) V nyní projednávané věci žalovaný v rámci místního šetření zjistil ve skladech žalobkyně přítomnost neznačených tabákových výrobků, a proto přistoupil k zajištění těchto výrobků dle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních, aby tím prozatímně fixoval poměry a omezil dispozice žalobkyně s dotčenými tabákovými výrobky. Není tudíž pravdou, že v projednávané věci mělo dojít k zajištění tabákových výrobků podle obecné úpravy zajištění obsažené v § 42 a násl. zákona o spotřebních daních, jak tvrdí žaloba. Zvláštní právní úprava zajištění v podobě předběžného opatření dle § 115 odst. 3 zákona o spotřebních daních byla žalovaným aplikována s ohledem na skutkový stav dané věci, kdy žalovaný dospěl k závěru o nutnosti okamžitého omezení dispozice žalobkyně s neznačenými tabákovými výrobky. K následnému zabránění tabákových výrobků pak došlo na základě § 53 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích ve spojení s § 135zg zákona o spotřebních daních, nikoli na základě § 42d téhož zákona.
31. K žalobou uváděné nezákonné aplikaci § 135zg zákona o spotřebních daních, na základě kterého bylo rozhodnuto o zabránění tabákových výrobků žalobkyně, krajský soud uvádí, že zabránění věci představuje ochranné opatření ve smyslu § 51 písm. b) zákona o přestupcích. Ochranné opatření přitom není správním trestem, když jeho účelem je preventivní působení - výchovná a zabezpečovací úloha, jejímž vedlejším účinkem může být újma pachatele přestupku [Jemelka, L., Vetešník P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 1050 s.]. O ochranném opatření se v souladu s § 2 odst. 7 zákona o přestupcích rozhoduje podle zákona účinného v době rozhodování o tomto ochranném opatření. Rozhodnutí o zabránění tabákových výrobků žalobkyně bylo vydáno dne 3. 8. 2021, tedy v době, kdy bylo ust. § 135zg zákona o spotřebních daních účinné. Námitka, podle níž není zabránění věci podle § 135zg zákona o spotřebních daních v projednávané věci použitelné, pokud toto ustanovení nebylo v době spáchání přestupku žalobkyní účinné, proto není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

32. Žalobkyně dále pod bodem 8, 35 a 36 žaloby namítá nezákonné směšování zákona o přestupcích a zákona o spotřebních daních. Žalovaný podle žalobkyně nemůže postupovat současně podle obou předpisů, pokud její odpovědnost za přestupek zanikla. Krajský soud se totožnou námitkou žalobkyně zabýval již ve svém rozhodnutí ze dne 17. 5. 2022, č.j. 63 Af 11/2021 – 24, přičemž nemá důvod se od tam uvedené argumentace jakkoli odchýlit.
33. Podle § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích lze pachateli přestupku uložit propadnutí věci, pokud tato věc byla pachatelem ke spáchání přestupku užita nebo určena.
34. Podle § 53 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích platí, že pokud nebylo uloženo propadnutí věci podle § 48 odst. 1, lze rozhodnout, že se taková věc zabírá, pokud náleží pachateli, proti kterému nelze vést řízení o přestupku nebo jemuž za přestupek nelze uložit správní trest, a jestliže to vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem.
35. Podle § 135zg zákona o spotřebních daních (ve znění účinném v době rozhodování prvostupňového orgánu) platí, že pokud **jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o zabrání věci**, která je neznačeným tabákovým výrobkem nebo tabákovým výrobkem značeným nesprávným způsobem, rozhodne se o jejím zabrání, a to i v případě, že její hodnota je v nápadném nepoměru k povaze přestupku. (důraz doplněn)
36. Z komentovaného znění výše citovaného ustanovení zákona o spotřebních daních dále plyne, že institut zabrání věci představuje ochranné patření, které lze použít subsidiárně, pokud není možné uložit propadnutí věci. Jedná se o ustanovení sledující ochranu hospodářských zájmů státu, což je dáno charakterem zákona o spotřebních daních, resp. předmětem jeho úpravy. Zabrání věci je upraveno jako jeden z druhů ochranných opatření v § 51 zákona o přestupcích; v § 53 téhož zákona je stanoveno, za jakých podmínek lze rozhodnout o zabrání. O zabrání tabákových výrobků zajištěných v souvislosti s porušením povinností nebo zákazů stanovených zákonem o spotřebních daních (§115) rozhodne příslušný správní orgán tehdy, je-li splněna některá z podmínek uvedených v § 53 odst. 1 písm. a) až e) zákona o přestupcích (alternativně). [KOTENOVÁ, Bohumila. *Zákon o spotřebních daních: komentář*. 3. vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2020. Komentáře (Wolters Kluwer ČR). ISBN 978-80-7598-832-4.]
37. Z dikce ust. § 135zg zákona o spotřebních daních jakož i z komentáře k tomuto zákonnému ustanovení vyplývá, že k zabrání neznačených tabákových výrobků může správní orgán přistoupit pouze, pokud jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o tomto zabrání. Tyto podmínky pak lze nalézt v zákoně o přestupcích, jež je obecným právním předpisem ve vztahu k zákonu o spotřebních daních, který je právním předpisem zvláštním. Jednou z těchto podmínek je dle § 53 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích situace, kdy proti pachateli nelze vést řízení o přestupku a současně to vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem. Tato situace nastala ve věci nyní projednávané, kdy zanikla odpovědnost žalobkyně za přestupek, kterého se dopustila neznačením tabákových výrobků tabákovými nálepkami, a současně to vyžadoval veřejný zájem.
38. Zákon o přestupcích je tak obecnou právní normou, která se na přestupky zakotvené zvláštními zákony aplikuje v případech, kdy tyto zákony neobsahují zvláštní hmotněprávní či procesně právní úpravu. Naopak platí, že pokud zvláštní právní předpis obsahuje tutéž problematiku, co předpis obecný, má přednost ustanovení zvláštní. Shodu s prvopisem potvrzuje J.M.

V daném případě zákon o přestupcích zakotvuje podmínky, za nichž lze uložit ochranné opatření v podobě zabránění věci. Ustanovení § 135zg zákona o spotřebních daních pak nepřímou na zákonem o přestupcích stanovené podmínky odkazuje, když uvádí, že k zabránění může dojít, *pokud jsou splněny podmínky pro rozhodnutí o zabránění věci*. Zákon o přestupcích v rámci těchto podmínek výslovně předvídá situaci, kdy lze uložit zabránění věci, ačkoli odpovědnost právnické osoby za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby zanikla (proti pachateli nelze vést řízení o přestupku). Žalovaný tak v projednávané věci v souladu se zásadou *lex specialis derogat legi generali* aplikoval zvláštní právní úpravu zabránění věci podle § 135zg zákona o přestupcích, přičemž v souladu s dikcí tohoto ustanovení zkoumal, zda jsou splněny obecné podmínky pro zabránění věci obsažené v obecné právní úpravě zakotvené v § 53 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Žalobní námitka proto není důvodná.

39. K výše uvedenému krajský soud s ohledem na obsah námítky obsažené pod bodem 34 doplňuje, že k zabránění věci nedošlo na základě § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Uvedené ustanovení bylo ve výroku napadeného rozhodnutí užito pouze v návaznosti na § 53 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, obsahujícího obecné podmínky pro zabránění věci, neboť aplikace posledně zmiňovaného zákonného ustanovení se přímo váže na nemožnost aplikace § 48 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích upravujícího institut propadnutí věci.
40. Další žalobní námitkou žalobkyně obsáhle argumentuje, proč nelze dotčené zabraně tabákové výrobky považovat za neznačené, a proč tím pádem není dán zákonný důvod pro jejich zabránění.
41. Jak již krajský soud uvedl, podmínky pro zabránění neznačených tabákových výrobků jsou stanoveny ve shora citovaném § 135zg zákona o spotřebních daních, který vychází z obecných podmínek zabránění věci stanovených v § 53 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Pro vydání rozhodnutí o zabránění věci tak může dojít, pokud se jedná o (1) neznačený tabákový výrobek a pokud tento (2) tabákový výrobek náleží pachateli, proti kterému nelze vést řízení o přestupku nebo jemuž za přestupek nelze uložit správní trest, a jestliže to (3) vyžaduje bezpečnost osob nebo majetku anebo jiný obdobný obecný zájem.
42. Skutečnost, že dotčené tabákové výrobky bylo nutno dle § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních považovat za neznačené, osvědčil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 13. 1. 2021, č.j. 4 Afs 283/2018-83, kde uvedl: *„Kasační soud rovněž přisvědčuje dílčímu závěru krajského soudu, že označila-li stěžovatelka tabákové výrobky tabákovou známkou určenou pro tabákový výrobek jiného druhu, který je zatížen odlišnou sazbou spotřební daně podle § 104 zákona o spotřebních daních, přičemž i tabáková nálepka pro tyto výrobky má jiné formální náležitosti (viz § 2 odst. 1 in fine vyhlášky č. 467/2003 Sb., o používání tabákových nálepek při značení tabákových výrobků), způsobuje takové nesprávné označení tabákových výrobků, že se tyto ve smyslu § 114 odst. 4 zákona o spotřebních daních považují za neznačené; jsou totiž ve smyslu tohoto ustanovení „značené jiným způsobem, než je stanoveno.“ (důraz doplněn)*
43. Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru o tom, že dotčené tabákové výrobky žalobkyně jsou tabákovými výrobky neznačenými. Krajský soud se s uvedenými závěry ztotožňuje a v rozsahu této námítky zcela odkazuje na závěry shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. K tomu pak krajský soud s odkazem na § 3 písm. k) bod 4. zákona o spotřebních daních doplňuje, že i tabákové výrobky umístěné ve skladových

prostorech žalobkyně jsou výrobky neznačenými. (srov. bod 31 a 33 shora citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu)

44. Napadené rozhodnutí nebylo shledáno zmatečným ani z důvodu žalobou tvrzené absence položky č. 12 v obsahu spisového materiálu. Tato položka je zavedena do tabulky zabraných výrobků ve výroku napadeného rozhodnutí na základě protokolu o místním šetření ze dne 27. 2. 2017, č.j. 19484/2017-520000-31, který je obsahem správního spisu.
45. Námitka, dle níž je třeba dotčené výrobky považovat za značené, proto není důvodná a podmínku neznačených tabákových výrobků tak lze považovat za splněnou.
46. V projednávané věci pak je nespornou skutečností, že dotčené tabákové výrobky patřily žalobkyni, kdy ta v průběhu správního řízení ani v rámci projednávané žaloby své vlastnictví nijak nepopírala.
47. Další nespornou skutečností je nemožnost vést proti žalobkyni řízení o přestupku (správním deliktu) dle § 135zk odst. 1 písm. b) zákona o spotřebních daních, když toto řízení bylo usnesením žalovaného ze dne 19. 8. 2020, č.j. 32840-6/2020-520000-12 zastaveno z důvodu zániku odpovědnosti žalobkyně za správní delikt.
48. Úvahy žalobkyně obsažené pod body 22 až 30 žaloby o tom, zda z její strany došlo či nedošlo ke spáchání správního deliktu, nejsou v projednávané věci, jejímž předmětem je přezkum rozhodnutí o zabránění věci, nikoli rozhodnutí o přestupku, relevantní.
49. Dalšími žalobními námitkami žalobkyně zpochybňuje naplnění podmínek v podobě požadavku na bezpečnost osob nebo majetku či jiný obdobný obecný zájem. Z dikce § 53 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích vyplývá, že k zabránění výrobku může dojít, pokud je alternativně splněn požadavek bezpečnosti osob nebo bezpečnosti majetku anebo jiný obdobný obecný zájem.
50. Jak plyne z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2005, č.j. 5 As 11/2003 – 66, pojem „veřejný zájem“ (v projednávané věci „obecný zájem“) je neurčitým právním pojmem, který nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na posouzení v každém jednotlivém případě. Zákodárce takovým pojmem vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu toho kterého neurčitého právního pojmu.
51. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že požadavek na ochranu obecného zájmu je v projednávané věci dán zájmem na tom, aby na území České republiky nefigurovaly neznačené tabákové výrobky. Dle žalovaného tak jde jinými slovy o zájem na řádném značení tabákových výrobků a jejich řádném zdanění.
52. Ačkoli žalovaný svou správní úvahu stran obecného zájmu na absenci neznačených tabákových výrobků na místním trhu odůvodnil pouze obecně, lze konstatovat, že veřejný zájem na řádném značení tabákových výrobků a *de facto* tedy na jejich řádném zdanění dán je. Veřejný zájem na řádném výběru daní přitom nelze v obecné rovině spatřovat pouze v zájmu státu, ale rovněž v potřebě spravedlivě vymezit práva a povinnosti osob, které daňová povinnost stíhá. (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č.j. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS) Veřejný zájem je tak v otázce řádného značení tabákových výrobků, a tedy jejich řádného zdanění, třeba spatřovat též ve vztahu k principům rovnosti a zákazu diskriminace.

53. Námitce žalobkyně, dle níž musí obecný zájem představovat zájem charakterově obdobný zájmu (požadavku) na bezpečnosti osob a majetku, přisvědčit nelze, neboť takový závěr z dotčeného zákonného ustanovení nevyplývá. Z jazykového výkladu § 53 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích naopak plyne, že „obdobný“ obecný zájem by měl spočívat v obecném zájmu nikoli charakterově obdobnému, nýbrž obecnému zájmu obdobně významnému. Takovým zájmem pak nepochybně je zájem státu na řádném zdanění tabákových výrobků nacházejících se na jeho území.
54. Stejně tak závěr žalovaného stran obecného zájmu na bezpečnosti osob, který je v daném případě dán, nelze považovat za nesprávný. Naopak krajský soud v projednávané věci považuje zájem na bezpečnosti osob za klíčový. Jak plyne z obsahu správního spisu, zejména z protokolů o zkouškách (např. protokol Celně technické laboratoře ze dne 27. 12. 2016, zn. 99858-2/2016-520000-31), které zachycovaly pokusy o kouření dotčených tabákových výrobků, výrobky kouřit lze, avšak pouze s vyvinutím značného úsilí, kdy *„Zabalení náplně vzorku ve fólii z rekonstituovaného tabáku není kvalitně provedeno, náplň vzorku z fólie částečně samovolně vypadává a při kouření přechází do ústní dutiny. Výrobek neobsahuje trhanou tabákovou náplň typickou pro doutník.“*
55. Není tudíž pravdou, že by závěr o veřejném zájmu na bezpečnosti osob, který je v dané věci dán, byl ničím nepodloženou spekulací. Výše citované výstupy z protokolu jednoznačně vypovídají o tom, že fólie, v níž je tabáková směs obsahující mimo jiné i suchou trávu, zabalená, není kvalitní a náplň z ní jednak vypadává a jednak tato náplň přechází v průběhu kouření samovolně do úst kuřáka a může tak být tímto způsobem vdechnuta. Takové vlastnosti dotčených tabákových výrobků, založené především na kvalitě obalové fólie a náplňové směsi, lze bezpochyby považovat za zdraví nebezpečné a je dán zájem na tom, aby se takové tabákové výrobky k jejich konečným uživatelům nedostaly.
56. K žalobou dílčím způsobem namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud uvádí, že jej nepřezkoumatelným neshledal, když z něj je zřejmé, jaký skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil a z jakých norem při svém rozhodnutí vycházel.
57. Krajský soud tudíž uzavírá, že v projednávané věci byly podmínky pro zabránění neznačených tabákových výrobků ve vlastnictví žalobkyně stanovené v § 135zg zákona o spotřebních daních splněny.

V. Závěr a náklady řízení

58. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením před soudem vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené nad rámec běžné úřední činnosti. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

České Budějovice 25. května 2022

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu